

Hoàng Tử Ngốc Nghếch

Contents

Hoàng Tử Ngốc Nghếch	1
1. Chương 1: Công Chúa	1
2. Chương 2: Hoàng Tử Ếch	3
3. Chương 3: Không Thể Hiểu	5
4. Chương 4: Party Không Bình Yên	6
5. Chương 5: Đùng Đua Với Kẻ Ngốc !!!	8

Hoàng Tử Ngốc Nghếch

Giới thiệu

Một câu chuyện chứa toàn những điều đáng yêu, ngốc nghếch. Một câu chuyện đọc để giải trí rất phù hợp. Mời các bạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-ngoc-nghech>

1. Chương 1: Công Chúa

Thật sự thì nó cũng chả biết từ khi nào mà mọi người bắt đầu gọi nó như vậy nữa.. Ban đầu bị gọi như vậy cảm giác hơi khó chịu và phờ phạc một chút, nhưng dần dần quen, coi đó như chuyện thường..

-Này, tao thật không hiểu.. - Kim nhìn nó vẻ tiếc nuối - vì sao hả Hương?! Vì sao hoa khôi như mày lại thích một thằng thế kia?!!!!

Nó nhìn qua hướng Kim chỉ, đó là một người không hề đẹp trai, chỉ cao tầm 1m70 nhưng nặng tới hơn 80kg.. học hành không có gì nổi bật.. nhưng cậu ấy lại là người mà nó thích, rất rất thích!!

-Thích người ta đâu thể nhìn bề ngoài?! -nó cười, Kim vẫn còn trẻ con quá!!

-Không hẳn thế!! -Kim vỗ đánh tét một phát vào lưng nó - mày xinh thế này, bao nhiêu hot boy theo, đến cả người mẫu nổi tiếng còn yêu thế mà..

-Tao thích Tuấn không phải vì những điều đó!! -nó lắc đầu.

-Vì nó không có những điểm đó! - Kim tự nhiên gay gắt.

-Thôi nào! -Nó đứng dậy - mày sao thế?! Về lớp đi!!

Hương kéo tay Kim đi, Kim cứ vừa đi vừa thắc mắc tại sao thế này? Tại sao thế kia làm nó buồn cười hết sức.. Có lẽ tại nó trượt thông báo valentine - hay nói đúng hơn là hôm nay, sẽ tỏ tình với Tuấn nên Kim mới hỏi nhiều như vậy.

Thật sự nó cũng không hiểu tại sao lại thích Tuấn đến vậy.. Ở cậu ấy có gì đó thân thiết, và gần gũi..

Thứ nó cần không phải là vẻ ngoài đẹp, cũng không cần tiền bạc.. nó chỉ cần tình cảm, một thứ tình cảm rất ấm áp mà nó cảm nhận được ở nơi cậu ấy và chỉ cậu ấy mới có..

-Hiii!! Hoa khô!!

-Chào cậu! -nó cười, cậu ấy là Phương bạn thân của nó. Là hot boy nổi tiếng đáng yêu của trường. Và cậu ấy ngồi ngay cạnh nó.

-Nè, cậu chuẩn bị ra sao rồi?! - Phương nói nhỏ - có quà chưa?! Đã hẹn cậu ấy chưa >?! Định làm hoành tráng không >?!!

-Hả?! -hương xấu hổ, mặt nóng bừng - không có đâu, tớ mua quà rồi, định lúc về tặng cậu ấy mà..

-Thế hôm nay cậu có định nhận quà không >!? - Phương cười rồi quay ra làm bộ ghi bài.

-Quà gì chứ?! -nó lục cục lấy sách vở ra - không đâu!!

-Uh, hỏi vu vơ vậy thôi!!

Oạch thật không ngờ!!! Thì ra valentine có sức mạnh kinh khủng đến vậy?! Nó ngỡ ngàng nhìn bọn con gái chen chúc nhau tặng quà cho hết hot boy này đến hot boy khác..

Lớp nó còn là lớp tụ tập nhiều thành phần khả ái như: Phương - hot boy đáng yêu ; Kiên - anh chàng có nụ cười baby ; Lâm - lạnh lùng, phong cách... ối zời ôi, thật không khác gì cái chợ..

-Ra ngoài đi!!!!!!1 - Kim hét to.

-Cái gì?! - quả nhiên tiếng sư tử hồng của Kim cũng không địch nổi mấy trăm đứa con gái ở đây.

Kim không nói nữa mà kéo nó ngược dòng người đi ra ngoài. Phew, có không khí trong lành rồi..

-Có mỗi lớp mình nhiều người thôi hay sao ý.. -nó thở nhẹ.

-Ờ.. - Kim ngồi xuống ghế đá lấy sức, đã vào lớp rồi mà chưa thấy thầy cô nào lên ổn định trật tự hết..- ai bảo lớp mình toàn người đẹp.., mà cẩn thận đấy, tiết sau thế nào cũng đến lượt mày..

-sao lại thế?! -nó vờ ngạc nhiên.

-còn hỏi?! - Kim nhéo nó một phát - vì mày là hoa khô!! Êh nhìn kìa mày!!

-Ồ, Tuấn!! -nó cúi mặt xuống, lần nào thấy cậu ấy mặt nó cũng đỏ bừng bừng.

-Mày run à?! - Kim ngán ngẩm - thật là, thôi được!! Để tao hẹn nó lúc về chờ mày ở nhà xe..

-Thật hả?! -Nó cười tươi - thanks kiu mày nha!!

-Rồi, không phải nói!!!

Kim chạy vụt ra chỗ Tuấn.. Nó thật là.. chuyện của mình sao không tự lo mà lại đi nhờ người khác.. Vô dụng thật!!

Quả nhiên đúng như lời Kim nói, Nó phải khổ sở chật vật lắm mới từ chối hết quà của các bạn nam.. Tất nhiên trong số những người đó.. không có Tuấn!!

Lẽ nào cậu ấy không mến nó?!

Buồn quá!!

Nhưng dù sao cũng nên thử một lần chứ nhỉ?!

Nó đi đi lại lại ở nhà xe và chờ đợi..

5p.. 10p..

Vì sao lại lâu như vậy?!

Cậu ấy không đến sao?!

Cả khu nhà xe dài trống vắng, Nó đứng chờ từng nhịp bước chân vô vọng. Chẳng lẽ cậu ấy không phải "chân mệnh thiên tử" lâu nay nó vẫn kiếm tìm?!!

- Cậu là người hẹn mình sao..?! -nó giật mình quay lại, đó là Tuấn....!!

2. Chương 2: Hoàng Tử Ếch

Một ngày trước valentine..

Tôi là một thằng con trai bình thường, thậm chí còn bình thường quá mức, đến cả bố mẹ tôi còn nhiều lúc không biết tới sự tồn tại của tôi..

Nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ, tôi vẫn có thể sống tốt dù bị như vậy hoặc hơn vậy.. Còn cô ấy thì khác..

Hương là một cô gái nhỏ, rất đáng yêu. Là hoa khôi mà anh chàng nào cũng mong được sánh bước cùng.. Tôi cũng không phải ngoại lệ.. Khổ nỗi, tôi vừa béo vừa xấu trai như vậy thì làm sao dám..

Khi nào tôi cũng lặng nhìn cô ấy từ phía xa.. trong nụ cười ấy là một nỗi buồn rất lạ, rất giống tôi.. Đó là sự cô đơn..

Lần đầu tiên phát hiện ra sự cô đơn của Hương, tôi đã nghĩ là mình nhầm.. sao một người con gái vừa giàu có, lại xinh đẹp như cô ấy có thể cô đơn?!!

-Anh mua chocolate ă?! - tôi giật mình ngẩng lên, cô bán hàng nhìn tôi chăm chú..

Thật ngại quá, vào đó xem hàng mà không thèm chọn lựa gì, cứ đi suy nghĩ vợ vãn.. Tôi muốn tặng Hương chocolate, tôi muốn cô ấy có chút gì đó vui vẻ khi nhận được một món quà.. Nhưng tôi suy nghĩ đơn giản quá, xung quanh cô ấy có bao nhiêu người con trai.. Sao cô ấy có thể để ý tôi chứ?!

14-2.

Bọn con gái trong lớp nháo nhác tìm quà, tìm hoa.. Mấy tên boy cũng không ngoại lệ, nhất là mấy tên đẹp trai, cứ lúi ra lúi vào bọc quà trong ngăn bàn giấu mãi không chán..

Tôi thở dài rồi đi ra ngoài..

Trong lớp chả mấy ai để ý đến tôi hay muốn làm bạn với tôi.. không biết sau này ai sẽ làm vợ tôi nữa?! ông trời ơi..

-Này!! Bạn Tuấn ơi!!! - tôi giật mình quay lại, là Kim, bạn thân của Hương. Có chuyện gì vậy nhỉ?!

-Sao thế?! - tôi nhìn qua. Hương đang ngồi ở một ghế đá gần đó.

-Chút nữa về, bạn cho mình gấp chút nha!! - Kim nháy mắt. Gấp tôi?! làm gì vậy?! Kì cục..

-Có chuyện gì thì nói luôn đi bạn! - Tôi cố cười.

-Không phải chuyện của tớ đâu - Kim cười toe - thế nhá, pp.

" Không phải chuyện của tớ "?! Vậy là sao nhỉ, hay là... hẹn giúp cho Hương?!!

Không thể nào! Không thể nào!!

Hương làm sao lại thích tôi chứ?!

Nhưng tôi vẫn có quyền hi vọng phải không?!!

Ôi, tự nhiên cảm giác vui quá!! Tôi hâm mê!!

Tôi ở lại muộn hơn mọi ngày, để chắc chắn là không còn mấy người ở lại trong trường tôi mới bắt đầu đi ra nhà để xe..

Từ lớp tôi muốn qua nhà để xe phải đi qua lớp Hương.. tôi khẽ liếc mắt về phía bàn cô ấy.. vẫn còn mấy cậu trai ngồi lại. Tôi thoáng nhận ra Phương - anh chàng có biệt danh đáng yêu đang ngồi giữa cùng một đồng quê lớn.

-Ai chà!! Hoàng tử kìa!! - Phương gọi lớn, mấy tên ngồi cạnh bật cười ầm ĩ. Tôi đã quá quen với kiểu trêu đùa đó rồi nên cứ mặc kệ bọn chúng và đi thẳng..

-Nè!! - một cậu bạn khác chạy qua kéo tay tôi lại - gọi cậu đấy, không nghe à?!

-Sao?! - tôi hỏi bằng quơ. - có chuyện gì à?!

-Phương này!!

-Nói gì thì nói đi, để hoàng tử còn ra với công chúa chứ!!!

-Hahaha...

Tôi đứng yên chờ đợi, bên cạnh là 2 cậu bạn kèm không cho đi lấy nửa bước. Tôi biết tên Phương này, thậm chí còn biết rõ chuyện bê bối của cậu ta với mấy cô bạn gái cũ..

-Nè, -Phương nói mà không thèm nhìn tôi - chút nữa nếu người yêu tớ tỏ tình thì nhớ nhận lời cho cô ấy vui nhá..

-Cái..!?

Thật không hiểu cậu ta đang nói về vấn đề gì nữa!! "Nếu người yêu tớ tỏ tình"?!?!! Hải thật, ai mà thèm để ý đến tôi, bọn họ đang trêu tôi sao?!!

Cũng đúng thôi, tôi như thế này, bị đem ra làm trò đùa cũng đâu có gì sai..

Đi nhanh ra nhà xe.. đó..

Chẳng phải là..

Hương?!!

Cô ấy cũng hòa vào với bọn họ đùa với tôi?!

Thật không ngờ..

-Cậu chính là người hẹn mình sao..?! - Tôi ghen ngào nói không nên lời. Nhìn cô ấy đi đi lại lại như đã kiên trì chờ tôi từ rất lâu.. nhưng chờ tôi không phải vì..

-Ồ.. uh!! - Hương cúi mặt. Tôi thật không dám tin con người cô ấy lại tệ như vậy..

-Có chuyện gì không?! - tôi đi nhanh sang, mong là cô ấy đừng nói chuyện yêu đương gì với tôi.. Nếu vậy tôi có thể tin là bọn kia nói bậy..

-Mình.. mình.. - Hương lúng túng, tay run run cầm hộp quà lớn đưa cho tôi. Mặt cô ấy đỏ bừng, nhìn đáng yêu quá..

-Sao thế?! - xin cậu đấy Hương, nhờ tôi chuyển quà cho ai đó đi nha, thế tôi còn đỡ đau lòng hơn bị cậu trêu đùa..

-Tặng cho.. bạn!! - Hương nói nhỏ, câu nói ấy làm tim tôi nát vụn. Thì ra con người thật của bạn là như vậy.. - mình.. mến bạn.. từ lâu lắm rồi.. ơ..

Tôi ném mạnh món quà xuống đất. Tôi không phải kẻ ngốc, tôi không phải một con heo ngu ngốc đâu!! Các người đừng hòng lừa tôi!!!

Cậu làm tôi thất vọng quá Hương ạ..

-Cảm ơn!! Tôi không xứng!!

Tôi buông một câu lạnh lùng rồi bước thẳng vào chỗ để xe của mình. Loáng thoáng thấy những giọt nước mắt rơi trên má cô ấy.. không sao, cậu diễn đạt lắm Hương ạ. Chút nữa thì thế nào Phương chẳng qua lau nước mắt giùm cậu..

Phải không ____????!!

Phóng như bay trên đường..

Tôi không phủ nhận, giây phút cô ấy nổi mẩn tôi, tim tôi như reo lên vì vui sướng.. Thế nhưng..

Tim lạnh..

Và đau..

Hoàng tửẾch mãi mãi cũng chỉ là hoàng tửẾch mà thôi!!

3. Chương 3: Không Thể Hiểu

Nó ngồi một mình giữa lán xe..

Và nó khóc như chưa bao giờ được khóc. Tình cảm bao lâu nay của nó.. món quà tự tay nó làm.. bao nhiêu tâm huyết.. bao nhiêu kỳ vọng..

Vậy mà người ta đối xử như vậy với nó.. Tình yêu nát vụn trên sàn những mảnh chocolate vương vãi..

Thì ra Tuấn là người tàn nhẫn và lạnh lùng như vậy..

-Hương!! Sao thế?! - một bóng người nhòa đi trong dòng nước mắt của nó.. Là Phương!! Giờ này cậu ấy còn ở đây sao!?

Nó im lặng không nói.. nước mắt được thể càng tuôn mạnh mẽ hơn.

Phương nhẹ nhàng lấy khăn lau nước mắt cho nó.. rồi sau đó, cậu ấy ôm nó vào lòng vỗ vỗ lưng nó như cún con..

-Không sao! Cậu ta không mền cậu, thì còn có mình đây.. - Phương nói giọng ấm áp - mình yêu cậu, Hương à...

.. - nó ngước lên, hai mắt vẫn mọng đầy nước..

Từ trước đến giờ, nó chưa nhận lời yêu mền một ai.. Nhưng không hiểu vì sao.. Tự nhiên nó gật đầu..

Phương đưa nó về nhà, còn cẩn thận dặn người giúp việc nhớ chăm sóc nó, không cho nó bỏ bữa..

Cậu ấy cũng tốt thật đấy..

Nhìn Phương phóng xe khuất khỏi ngõ, nó lại thấy cảm giác hụt hẫng cố hữu.. Thật sự vẫn không hiểu tại sao?! Tại sao Tuấn lại vứt bỏ món quà nó tặng cậu ấy lạnh lùng đến vậy..

Còn khuôn mặt cậu ấy lúc đó..

Có gì đó.. như là đau lòng..

Như là thất vọng...

Tuấn ghét nó đến vậy sao?!!

Nó đi lên phòng, căn phòng dán đầy ảnh của cậu ấy..

Hình ảnh nó 2 năm trước.. lúc nó tỉ mẩn gắn từng bức ảnh của cậu ấy lên với vẻ hạnh phúc tột cùng..

Vậy mà bây giờ..

Thật không nỡ bỏ xuống.. Nhưng người ta đã đối xử với nó tuyệt tình như thế, nó còn vương vấn làm gì >?!!

Nó run run với tay lên bức ảnh gần đầu giường.. cậu ấy đang ngồi cạnh bờ hồ, ngồi cái ghế mà giờ nó và Kim vẫn hay ngồi.. Ngắm nhìn một vật vô định nào đó và cười rất rạng rỡ..

Cuộc sống 2 năm nay của nó thay đổi vì nó " tìm thấy " Tuấn như thế.. mọi thứ cô đơn, tình cảm bố mẹ nó không giành cho nó.. đều là câu ấy bù đắp..

-Tại sao thế hả Tuấn..?!

Nó vùi đầu vào gối và tiếp tục cuộc hành trình đau thương..

Sáng hôm sau.

Tôi đến lớp và cố gắng tỏ ra bình thản.

Hình tượng cô ấy sau một đêm dường như đã sụp đổ hoàn toàn trong tôi.

-Này, hình như hôm qua có chuyện vui bọn mày ạ..

-Gì thế..?!?!?

Tôi bước nhanh qua mấy dãy bàn đầu, yên vị với chỗ ngồi góc cuối của mình. Chuyện hôm qua làm tôi cảm giác như ai cũng biết.. ai cũng đang nhìn tôi chế giễu..

-Tuấn ơi!! Có ai gặp kìa!! - Linh, lớp trưởng lớp tôi vỗ nhẹ vai tôi.

-Hả?! - tôi nhìn qua - sao cơ?!

-Cóa người gặp ông!! - Linh vừa ăn nốt cái bánh mì vừa nói.

Tôi nhìn ra cửa. Là Kim! Cô ấy vẫy tôi với vẻ thất vọng ghê gớm.

-Chuyện gì thế?! - tôi hỏi, không mấy thích thú.

-Sao hôm qua cậu làm thế?! - Kim nhéo tay tôi - cậu không thích Hương thì cũng không nên ném món quà tâm huyết của nó đi như thế..

-Cái gì?! - tôi nhếch mép, cảm giác bị giễu cợt "tâm huyết" sao?!! - đơn giản tôi không muốn đi đùa cợt kiểu đấy thôi!!

-Đùa cợt!? - Kim ngạc nhiên.

-.. không phải sao mà con hỏi tôi..?! - tôi quay đi định vào lại lớp.

-Cậu đúng là đồ ngốc!! - Kim nói lớn, mấy người xung quanh nhìn 2 đứa một cách chăm chú.

-Tôi biết!

Ngốc sao?! Đúng rồi, thế thì có vấn đề gì?! Còn hơn là bị đem ra làm trò đùa..

Chả phải hôm nay Hương cũng đã công khai đi chung với Phương rồi đó sao?! Trò lừa này không qua nổi mắt tôi đâu!!

4. Chương 4: Party Không Bình Yên

Tối thứ 4, một tuần sau đó.

Cuộc sống của tôi vẫn bình ổn như thế.

Một người con gái xấu xa như vậy sao có thể làm tôi buồn quá lâu. Nhưng thật lòng mà nói, mỗi lần thấy cô ấy đi chung với Phương..

Khuôn mặt rạng rỡ mà đôi mắt buồn thình...

Liệu Phương có nhận ra điều đó!?!?

Liệu.. cậu ta có chăm sóc được tốt cho cô ấy..

Haizzzzzz, tôi thật phiền toái.

Chắc chắn một hoàng tử thật sự sẽ tốt hơn một hoàng tử Éch rồi!!

Hôm nay là sinh nhật nhỏ lớp trưởng lớp tôi. Nhìn vẻ mặt nó nửa thương hại, nửa ghét bỏ đưa tôi tấm thiệp mời làm tôi muốn xé quách tờ giấy này đi quá!!

Nhưng thôi.. thì đành vì tương lai.. không đến hôm nay thế nào sau này cũng bị mẹ bà chặn này trù dập..

Mà tôi thì không muốn bị ai ghét nữa..

-Ấy za~!! - Mẹ cười hí hửng, quả thật đây là lần đầu tiên tôi đi dự party của một cô bạn - con trai mẹ đẹp quá ha!!

-Thôi đi mẹ!! - tôi phẩy tay. Cảm giác hơn đau khổ, sao bố mẹ tôi đẹp thế kia mà sinh tôi ra.. thế này!!!!

-Con mua quà chưa?! Mẹ chuẩn bị hoa cho con rồi đấy!! - mẹ cầm trên tay một bó hoa hồng lớn làm tôi sốc luôn.

-Sao.. sao mà to thế ạ?! - tôi ngạc nhiên - chỉ là bạn cùng lớp thôi mà mẹ..

-Ngày xưa bố con cũng tán mẹ thế đấy...

Ồi giờ.. lại bắt đầu kể ngày xưa rồi!! Thôi tốt nhất lên chuồn lẹ, mẹ tôi mà đã kể thì 2, 3 tiếng chắc chả xong.

Tôi bắt taxi đến nơi.

Oạch!! Đông không tả nổi!!

Vậy mà tôi còn tưởng con mụ.. à bạn lớp trưởng chỉ mời trong lớp thôi chứ.. chả lẽ nhân dịp này ” kiểm chác ” chút đỉnh hả?!! Khiếp thật, bà này mới bé mà đã tập ăn hối lộ rồi.. (=]]).

-Tặng cậu!! - tôi đưa bó hoa và gói quà, nhìn bà ý bê suýt ngã buồn cười chết mất!!

-Cảm ơn nha!! cậu cứ tự nhiên!! - Lớp trưởng nói vội rồi lại chạy quanh tiếp mọi người.

Ngay đằng sau tôi là Phương và Hương..

Thì ra hôm nay họ cũng đến. Thật là...

Nhìn Hương đẹp thật.. cô ấy mặc một bộ váy trắng xòe ngắn, đội mũ lệch, đi giày cao gót trắng.. Mái tóc đen dài buông sau lưng...

Bốp!! Bốp!!! - tôi tự tát mình mấy cái. Mau tỉnh dậy đi, cô ấy không phải của mình đâu mà ngắm mãi.

(hic nhìn xung quanh nhiều tên tự tát mình giống tôi quá!!)

Phương rủ nó đi chơi cho đỡ buồn. Tưởng đi đâu, ai dè là tới chỗ ồn ào này.. Thật chả hiểu nó chút nào cả!!

Ban đầu, nó thấy Phương rất tốt, luôn quan tâm đến nó.. Nhưng thật sự sự quan tâm ấy quá hơi hợt chả khác gì bố mẹ nó. Luôn đi công tác xa, không mấy khi về nhà gọi điện thì chỉ toàn nói về tiền bạc và việc làm ăn..

Và Phương quá nông nổi.. cậu ấy khác hẳn Tuấn.. Tuấn biết chăm sóc cho người khác, thì thoảng còn giúp đỡ người già và đi làm từ thiện..

Chắc người tốt như thế không dành cho nó..

-Chào em!! - Mấy anh chàng lom côm ra vây kín nó, Phương thì cười không can ngăn gì cả.

-Ồ.. - nó lúng túng nhìn quanh cầu cứu.

-Thôi, bạn gái tao sợ!! - Phương phẩy tay - Hương à, đây là bạn tớ! Bọn nó không có ý gì đâu, chỉ trêu cho vui chút thôi!!

-Uh.. chào! - Nó ngập ngừng.

-Làm quen tí nhĩ?! - Một tên lớp B mang nguyên chai rượu ra để đánh ” rằm ” cái xuống bàn.

-Ồ!! Phải đấy!! - Mấy tên kia vỗ tay hưởng ứng. Ồi, nó muốn về!

-Uống với bọn anh một ly đi em gái..

-Nhưng.. - Phương vẫn cười với nó.. mặc cho mặt nó tái mét đi, mới là học sinh cấp 3 thôi, làm sao mà uống chứ?!!

Nó nhìn xung quanh, ai cũng có nhóm riêng của họ, chẳng ai quan tâm gì nó nữa..

Không đúng! Có một người.. ngồi một mình. Nhìn nó!

Sao Tuấn lại ở đây?!!!

-Kìa, uống đi!! - Mấy tên có vẻ sốt ruột - khinh bọn anh à em?!!

-Không.. nhưng.. em không biết uống..! - nó nói mà mắt không rời khỏi Tuấn. Nhìn thấy ánh mắt nó, cậu ấy quay đi luôn.. ” làm ơn giúp mình đi!! ”.

-Đừng lo! - Phương khuyến khích - uống có chút thôi, không sao đâu, chút tở đưa cậu về.

Đúng là ép người quá đáng mà, nó đánh liều cầm cốc lên. Cậu ghét mình thì mình cũng không cần gì nữa.. uống tới bến luôn rồi quên luôn cậu đi..

-Thế chứ!!

-Nửa đi!!!

-Hay lắm!!

Những tiếng reo hò cứ văng vẳng bên tai.. cho đến khi nó không biết gì nữa...

5. Chương 5: Đùng Đùa Với Kẻ Ngốc !!!

-Tuấn, sao cậu lại ở đây?! - Kim vỗ vai tôi, cô ấy đang nháo nhác đi tìm gì đó.

-Thì tới dự party! - tôi trả lời về diêm nhiên - cậu tìm Hương à?! Cô ấy đangбет nhè ở kia kìa, mau ra can đi!! Tên Phương đó không tốt đẹp gì đâu!

-Nhưng người Hương muốn không phải tở.. - Kim cúi mặt - đã hơn tuần nay lúc nào cô ấy cũng đi chung với Phương..

-Cậu như bị ” đá ” ấy nhỉ?! - tôi cười, mặt Kim đỏ bừng cả lên.

-Vô duyên!! - cô ấy dăm lưng tôi thùm thụp - cậu còn chưa nhận thức được chuyện gì à?!

-Gì là gì?!! - tôi nhún vai.

-Thế sao cậu từ chối Hương?!

-Tở đã nói rồi!! - Tôi nhing thẳng mặt cô ấy - tở không muốn bị lừa!

-Bị lừa?! Ai lừa?! - Kim hỏi dồn - Hương thật lòng thích cậu, đến cả phòng của cô ấy cũng treo đầy ảnh cậu, nhật ký thì lúc nào cũng viết về cậu (nhật ký viết gì mà cũng bết sao ta?!), đến cả ý nghĩ của cô ấy cũng không thoát được nghĩ về cậu..

-Đến vậy sao?! - tôi cười khẩy, vụ lừa này quy mô đấy nhỉ?!

-Thì đúng mà!! - Kim thấy tôi không tin càng cố gắng.

-Nhưng Phương đã nói với tở cả rồi, cậu không cần trêu tở nữa đâu! - tôi nói thẳng.

-Phương?! Cậu ta nói gì?! - Kim hét ầm lên, át luôn tiếng nhạc xập xình.

Tôi im lặng nhìn qua..

Hương vẫn đang uống, thân hình mảnh dẻ như không trụ vững nữa. Sao cậu ta lại chuốc cho Hương say đến vậy?! Lẽ nào cậu ta chẳng hề lo cho Hương?!!

-Trước lúc Hương nói với tở chuyện đó..- tôi nói nhỏ - Phương đã bảo cậu ấy và Hương là một đôi!

-Cáiiiiiiii gì?!! - Kim nói lớn.

-Cáo rồi nha!! cậu không tôn trọng tớ,không nghe tớ nói à?! - tôi gắt âm lên.

-Yên nào! - Kim kéo tôi ngồi cạnh cậu ấy - tớ chỉ muốn bạn thân của tớ hạnh phúc thôi, bây giờ cậu tin vào điều gì là tùy bản thân cậu..

-..

-Mà cậu chả Phương không phải là người tốt đâu hay sao?!

Tôi nhìn Kim. Cô bạn nhỏ nhắn và có chút gì non nớt này thật sự rất hiểu chuyện..

Tôi nhìn quanh, không thấy nhóm của Phương đâu nữa. Kéo Kim chạy thật nhanh khỏi party, tôi và Kim bắt taxi tìm Hương.. nhưng bây giờ, phải tìm cô ấy ở đâu?!

Tôi quả nhiên là một con Ếch, một con Ếch ngốc nghếch!!!!

-Cậu mau gọi điện cho Hương, biết đâu cô ấy nghe máy..

Kim cuống cuống rút điện thoại ra, bấm danh bạ.. nhìn cô ấy cô gắng làm nhanh tôi suốt hết cả ruột..

-A lô?! - Kim hỏi nhanh - Hương à?!

-” không! Là Phương đây!! ”

-2 người đang ở đâu?! - Kim nhìn sang tôi, nét mặt có chút hi vọng. Nhưng tôi lạ cảm thấy khác, Phương nghe máy.. Còn Hương đâu?!!

-” Cậu khỏi lo! Tớ sẽ đưa Hương về nhà!!”

-Khoan đã..

Tút..... Tút.. Tút..

-Cúp mắt rồi! - Kim ngăn ngán nước mắt.

-Không ổn, - tôi lắc đầu nguây nguẩy - cậu ta sẽ không đưa Hương về nhà đâu!!

-Thế bây giờ cô cậu đi đâu?! - bác tài xế hỏi dò.

-Về nhà Hương, số nhà...

Xe phóng nhanh, đỗ xích trước cửa nhà Hương.

Cô ấy không có ở đây, tôi biết mà..

-Đưa số điện thoại Hương cho tôi!! - Tôi gắt gỏng với Kim.

-Ồ, đây!!

Tôi bấm số, cầu trời.. Hương ơi, cậu mau nghe máy đi!!!

-”A.. lô?!”

-Hương?! - tôi hét to, Kim cười toe chờ đợi - cậu đang ở đâu?!!

-” Ai đấy?!” - Hương nói giọng mệt mỏi.

-Tuấn đây Hương!!!

-” Tuấn... ” - Hương ngập ngừng - ” sao cậu lại gọi cho tớ làm gì nữa..?!! ”

-Cậu nói đi!! Làm ơn, cậu ở đâu?!!! - Tôi hỏi gấp, một chút kiên nhẫn cũng không còn.

-” tớ không biết.. tớ nhìn thấy.. sông ngoài cửa sổ.. ”- Hương thì thầm ngất quãng, hình như cô ấy đang khóc - ” đẹp lắm cậu ạ!! ”

-Phương đâu?!

-”cậu ấy bảo.. ra ngoài.. mưa rồi..

Tút.. Tút..

-Cúp rồi!! - tôi thất vọng.

-Tớ biết gần đây có một con sông!! - Kim khoát tay - bác chở bọn cháu đến...

Cửa nhà Phương khóa trong.

Hương đang ở trên tầng 2, đằng sau ngôi nhà là một con sông vắt ngang..

-Làm sao mà vào nhà?!! - Kim đi đi lại lại.

-Khỏi lo!!

Tôi ì ạch trèo vào trong nhà, cũng may tầm này mọi người đi làm hết nên chả có ai để ý đến bọn tôi.. Nếu không thể nào 2 đứa cũng được lên phòng uống trà đá cho coi..

Nhảy vào đến nơi, tôi đứng thở một lúc. Bây giờ mới thấy hết lợi ích của môn thể dục..

Cửa nhà không khóa, tôi đẩy cửa vào.. loáng thoáng nghe trên tầng có tiếng nói tôi nhẹ nhàng đi lên..

Căn nhà rộng quá, cũng may là nó chỉ có 2 tầng..

-Cậu.. làm gì vậy chứ?! - giọng Hương yếu ớt.

-Không phải cậu nói yêu mình sao?!

-Không,.. mình.. mình..

Tôi chạy nhanh lên cầu thang.

Khỉ thật!!

Cửa khóa mất tiêu!!!

-Làm ơn.. đừng mà..

RẦM!!!!!!!!!!!!

Tôi đẩy mạnh cửa.

Chết tiệt! Không được!!!!!!!!

Tôi cố hết sức đẩy 2, 3 lần liền, trong lòng không kiềm được mà tự mắng bản thân chỉ được cái to xác mà chẳng có tí sức khỏe nào!

-Cậu làm gì thế?!! - tôi chạy nhanh vào chỗ Phương, túm cổ áo cậu ta đẩy mạnh.

-Sao.. sao mà.. vào được nhà tao?! - Phương ngạc nhiên, vừa lau máu vừa nhăn nhó.

-Cậu không đáng làm người!!! - tôi nhìn lên chỗ Hương, cô ấy nhắm nghiền mắt, chiếc váy đẹp bị xé rách một nửa..

Tôi thôi thêm cho Phương vài cú nữa làm cậu ta xây xẩm, rồi quay ra cởi áo che cho Hương.

-Mau xuống mở cửa đi!! - tôi đá thêm cho Phương một cú.

-Được rồi!! - phương gất gồng đi xuống.

-Hương?!! - Kim gọi to - Tuấn?! cậu ấy có sao không?!

-Không sao đâu! - tôi nói nhỏ, bé sóc Hương trên tay. Cô ấy thật gầy quá..

" Bốp!!! " Kim tát mạnh Phương rồi chạy đi bắt taxi.

Hương nôn thốc nôn tháo trên nền xe, người lái taxi tỏ ra không thích cho lắm. Kim mở ví đưa tờ 200k lập tức mặt bác tài hí hửng trở lại.

-Cô chủ?!! - mấy người làm nhà Hương chạy ào ra. Ngôi nhà lạnh lẽo quá.

-Mau mở cửa phòng cô ấy đi!! - tôi ra lệnh, mấy người làm cứ mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi. Nhưng thấy Kim họ phần nào yên tâm..

-Nhưng..

-Nhưng gì nữa?!! - tôi quát to, mặt Hương tái mét - mau mở cửa?!!!!!!

-Cô chủ không bao giờ cho chúng tôi vào đó.. tôi sợ..

Kim giật nhanh chìa khóa, chạy lên cầu thang mở cửa phòng Hương..

Tôi đứng đơ trước cửa phòng..

Là.. tôi...

Một căn phòng nhỏ màu hồng toàn ảnh tôi?!!!!!!

Trời đất, quả thật có tập hợp tất cả ảnh tôi chụp từ nhỏ cũng chẳng bằng một nửa số ảnh ở đây..

Lẽ nào thật sự..

-Còn nghi ngờ nữa sao?! - Kim huých tay - mau vào đi!!

-Ồ.. ừ.. - tôi đặt Hương xuống giường. Thơm thật đấy!!

-Kim.. - Hương từ từ mở mắt.. - Tuấn..

-Thôi, 2 người nói chuyện đi, tôi không làm phiền nữa ^^!! - Kim nháy mắt rồi đi ra ngoài.

-Cậu.. - 2 đứa cùng nói..

-Thôi.. cậu nói trước đi!! - tôi và Hương lai đồng thanh.

-U.. ờ..- tôi gãi đầu - thật xin.. lỗi cậu!!

-Không sao mà.. - Hương đỏ mặt. - cảm ơn cậu chuyện lúc này..

-Con gái lần sau đừng uống rượu!! - tôi gõ đầu Hương - nhớ chưa?!

-Mình biết rồi!! - Hương nhìn tôi cười.

-Cậu.. thật sự là.. - tôi chỉ mấy cái ảnh treo trên tường..

Hương không nói mà gật đầu bên lên.

Tôi nhẹ nhàng cầm tay Hương...

-----**-----

Và câu chuyện của chúng ta kết thúc viên mãn như bao câu chuyện cổ tích khác.

End - 2010

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-ngoc-nghech>